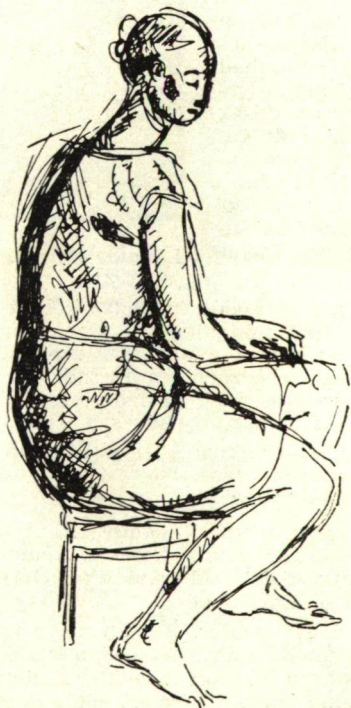


Az előadás a dramaturgiai átdolgozás és a rendezés fenti elvei alapján nem követi pontosan Krleža szerkezeti megoldását, mely a darabot bizonyos logikai csúcspontok összefüggésére építi. Ezek a csúcspontok kevésbé emelkedtek ki és inkább egy egységes és statikus állapotot ragadott meg az előadás.

A színészi teljesítmények közül kiemelkedett *Pataki László* játéka, aki vitéz Urbán Olivér alakját keltette életre. A levitézlett dzsentri ellentmondásos egyéniségét, morális züllöttségét, cinizmusát, felelőtlen élvhajzását végig jól fogta meg, s ábrázolását egy-egy remek gesztussal még jobban elmélyítette. (Az egyik csábítási jelenetben, amikor Klára kegyeit igyekszik elnyerni szenvedélyes udvarlással és csillogó bókokkal, mielőtt letérdel, óvatosan leejtette zsebkendőjét, hogy kímélje nadrágját...) A többi szereplő változó színvonalú alakítást nyújtott; talán az Aurél alakját megformáló *Szilágyi László* játékában fedezhettünk fel a társaiénál több eleveniséget és erőt. Sajnos az előadás ritmusát erősen zavarta, hogy a színészek szöveg-tudása nem volt kielégítő, és különösen az előadás elején játszottak érezhető lámpalázzal.

A Szabadkai Népszínház szegedi vendégjátéka az előadás néhány fogyatékosága ellenére is hasznos és jelentős volt, hiszen ráirányította figyelmünket déli szomszédaink eleven kulturális és irodalmi életére, a Vajdaság színházának munkájára, és elevenebbé tette a két város kulturális kapcsolatait. A szegedi közönséget pedig megismertette Krleža nagy művészi erényeket csillogtató darabjával.

KISS AURÉL



*Iván*

Szabó Iván rajza